

سیری کوتاه در زندگی امام کاظم(ع)/ چند حدیث زیبا از باب الحوائج

امام موسی بن جعفر (ع) به کرامت نفس و سخاوت‌مندی، دادن صدقه در آشکار و نهان، برآوردن نیازهای نیازمندان و آزادسازی بندگان، پرداخت قرض وامداران و صله رحم معروف و مشهور بود.

امام موسی بن جعفر (ع) به کرامت نفس و سخاوت‌مندی، دادن صدقه در آشکار و نهان، برآوردن نیازهای نیازمندان و آزادسازی بندگان، پرداخت قرض وامداران و صله رحم معروف و مشهور بود. نام مبارک امام هفتم شیعیان "موسی" است و معروفترین لقبش "کاظم" می باشد. ایشان در روز یکشنبه هفتم صفر سال 128 هجری در محلی به نام "ابواء" در میان مکه و مدینه متولد شدند. دیگر القاب ایشان عبارت است از عبد صالح، باب الحوائج و کنیه مشهورشان ابوالحسن الاول می باشد. پدرش ایشان حضرت امام صادق(ع) است. مادر ایشان نامش حمیده الاندلسیه بود که نزد امام صادق (ع) شخصیتی والا داشت.

روایت است که امام صادق(ع) مشغول صرف غذا به همراه گروهی از اصحاب خود بود که به او مژده ولادت فرزندش را دادند. امام یارانش را ترک کرد و با سرعت و خوشحالی تمام به استقبال نوزاد جدید شتافت و بنا به رسم عرب ولیمه داد. امام کاظم(ع) به خاطر جلالت قدر و برجستگی صفات و کمالات ذاتی که داشت به عبد صالح و زین المجتهدین معروف می باشند.

امام موسی کاظم (ع) در دوران سختی زندگی می کردند و در این دوران شیعیان به شدت تحت فشار بودند. از این رو فعالیت های امام کاظم (ع) در دو زمینه پنهانی و آشکار صورت می گرفت. فعالیت پنهانی ایشان، سازماندهی گروههای شیعه بود و فهرست های خصوصی و سری نامهای شیعیان، نزد بعضی از یاران نگاهداری می شد.

روش پنهانی امام به دو صورت نمودار بود؛ تایید جنبش های انقلابی و پشتیبانی از وفاداران آنها و دوم، رهبری و نظارت بر امور شیعیان و راهنمایی آنان از نظر عقیدتی، فکری و رفتاری، تا انحراف ها و کجروی هایی که در درون امت به وقوع می پیوست را اصلاح کند. امام (ع) در فعالیت آشکار خویش شبهه های الحادی و کفرآمیز امت را رفع می کرد.

امام موسی بن جعفر (ع) به کرامت نفس و سخاوت‌مندی، دادن صدقه در آشکار و نهان، برآوردن نیازهای نیازمندان و آزادسازی بندگان، پرداخت قرض وامداران و صله رحم معروف بود. امام شاگردان زیادی داشت، شاگردانی زبردست که در علم کلام و توحید معروف بودند. از جمله شاگردان معروف ایشان "علی بن سوید السوئی"، "محمد بن سنان" و "هشام بن حکم" را می توان نام برد.

امام در دوران هارون الرشید زندگی می کرد. هارون الرشید به حکم حسادت و مقتضیات سیاست ظالمانه خود تصمیم گرفت موسی بن جعفر(ع) را از میان بردارد. به هر کس این کردار ناشایست را پیشنهاد داد جز عذر و بهانه و عجز و قصور جوابی نمی شنید. در بغداد یحیی بن خالد برمکی و فرزندانش همه از شخصیت های منفور بودند و از هیچ جنایتی روگردان نبودند. با این وصف هیچ کدامشان راضی نشدند که امام موسی بن جعفر(ع) را مسموم سازند و فقط "سندی بن شاهک" بود که این جنایت را به عهده گرفت. در سال یکصد و هشتاد و سه هجری امام کاظم(ع) را که در خانه محبوس بود به وسیله رطب هایی که آلوده به زهر بود مسموم کرد و به شهادت رساند.

نام: موسی

کنیه: ابوالحسن

لقب: کاظم

نام پدر: جعفر محمد

نام مادر: حمیده الاندلسیه

تاریخ ولادت و محل ولادت: سال 128 هجری در منزلی میان مکه و مدینه

وفات: سال 183 هجری

عمر مبارک: 55 سال

مزار شریف: کاظمین بغداد

قاتل: هارون الرشید

پندهایی زیبا از امام موسی کاظم (ع)

- انسان عاقل هیچ موقع دروغ نمی گوید اگر چه در آن لذت باشد.

- هر که می خواهد قوی ترین مردم باشد بر خدا توکل کند.

- کمک کردن به ناتوان بهترین صدقه است.

- هر کس فقط برای خدا، نه چیز دیگر به دیدن برادر مومنش رود تا به پاداش و وعده های الهی برسد، خداوند متعال از وقت خروجش از منزل تا برگشتن او هفتاد هزار فرشته بر او گمارد که همه ندایش کنند. هان! پاک و خوش باش و بهشت برایت پاکیزه باد که در آن جای گرفتی.